

MICHIE, DAVID

Pisica lui Dalai Lama și cele patru lăbuțe ale succesului spiritual /

David Michie. - București : Atman, 2020

ISBN 978-606-8758-65-7

2

THE DALAI LAMA'S CAT AND THE FOUR PAWS
OF SPIRITUAL SUCCESS by David Michie
Copyright © Mosaic Reputation Management Pty Ltd.

Copyright © 2020 Editura ATMAN – pentru
traducerea în limba română. Reproducerea oricărui
fragment din lucrarea de față este posibilă numai cu
acordul scris al editurii.

Traducere: Mariana Alexandru

Corectură: Irina Magdalena Nuță

Redactor: Robert Tărniceru

DTP: Mircea Filip

Tipărit la ARTPRINT | office@artprint.ro

Editura ATMAN, București, 2020

Tel: 0746.201.369

Web: <https://www.editura-atman.ro>

E-mail: office@editura-atman.ro

PISICA LUI DALAI LAMA ȘI

PATRU LĂBUTE ALE SUCCESULUI SPIRITAL

DAVID MICHIE

Și dacă aceste afirmații par la fel de extravagante precum blana mea somptuoasă, lasă-mă să-ți mai spun un singur lucru, dragă cititorule. De fapt, ești o ființă a cărei natură imaculată constă chiar în dragostea și compasiunea pură. La fel sunt și eu!

CAPITOLUL 1

Nu-mi puteam crede ochilor! Sub taraba domnului Patel, la porțile Mănăstirii Namgyal, în același loc în care îl remarcasem pe vremuri de pe pervazul meu de la primul etaj, se afla cel mai grozav și mai dungat motan din Dharamsala.

Oare chiar el era? Mambo, tatăl pisoielor mei? Ființă superbă, musculoasă care apăruse în viața mea pe când eram încă o felină Tânără și impresionabilă de la oraș și care mai apoi dispăruse ca prin mister?

Pașii mei au zorit, ceea ce nu era de îci de colo. Strada pe care se afla Himalaya Book Café, unde îmi petrecusem după-amiaza, era cam în pantă. Nu mai eram chiar la prima tinerețe, iar lăbuțele mele betege mă dureau mai mult ca oricând.

De când eram mică și am fost scăpată pe trotuar, șchiopătam cu lăbuțele din spate, pe care le simțeam stingheritoare și care în ultima vreme începuseră să mă ardă.

Ignorând durerea, m-am îndreptat spre porți cât de repede am putut. Cu tot acel du-te-vino al călugărilor de la intrare și cu toate tarabele etalându-și mărfurile direct în exterior, o pisică putea ușor să se facă nevăzută în agitația generală.

În special una aşa de bine camuflată precum un motan.

Am grăbit și mai mult pasul, ascunzându-mă după rândul de tarabe. M-am îndreptat spre cea a domnului Patel, ultima din sir. Încercând să pătrund cu privirea printre picioarele în mișcare și robe și sariuri, căutam să iau urma oaspetelui neașteptat.

Dar nu mai era acolo. Nici lângă trunchiul de copac de alături, unde obișnuia să se cațere. M-am oprit, supraveghind zona și întrebându-mă unde să mă duc.

Brusc, din spatele unui coș de gunoi, la doar câțiva pași la dreapta mea, am auzit un urlet grav. Era foarte amenințător. Brusc, mi s-a zbârlit blana. Învârtindu-mă în jurul cozii, aproape pierzându-mi echilibrul, m-am trezit față-n față cu un motan feroce. Mai mult ca sigur nu era Mambo. Cu un chip sălbatic și blana zburlită, întruchipa agresiunea în stare pură.

Mi-am arătat colții. A scos un alt avertisment înfricoșător, încă și mai tare, iar apoi mi-a sărit drept în față. Era la doar câțiva pași distanță. Foarte aproape.

Instinctul a preluat comanda. Mi-am ridicat laba dreaptă și am mărât și eu. De la taraba domnului Patel, oamenii se răsuceau spre noi, cu glasuri alarmante.

Intrusul, vrând să domine, mă fixă cu o privire plină de ură. Cum era Tânăr și suplu, era sigur că mă putea învinge.

Dar nu aveam de gând să cedezi. Mai fusesem urmărită și în trecut. Învățasem să nu dau bir cu fugiții de la prima amenințare. Rezistența mea

părea însă să-l provoace și mai tare. Mâniat peste măsură, s-a repezit cu ghearele scoase.

Oamenii tipau. și apoi s-a auzit brusc ceva prăbușindu-se! O senzație de umezală rece. Picioare omenești interpunându-se între mine și motan. Cineva aruncase o oală cu apă spre noi. și în clipa următoare am fost ridicată și dusă după porțile de la Namgyal, apoi lăsată în curte. Am aruncat o privire și am văzut că motanul era alungat cu forță.

Sunt câteva avantaje de a fi recunoscută drept Pisica lui Dalai Lama.

Cu ultima fărâmă de demnitate pe care o mai aveam, date fiind blana udă și starea deplorabilă, am străbătut curtea spre locuința noastră. Durerea din toate cele patru labe era atât de mare, încât mă simțeam ca și cum călcam pe cărbuni încinși.

Am ocolit clădirea până la fereastra de la parter care era lăsată deschisă, servind drept intrarea mea privată. Odată ajunsă înăuntru, m-am oprit să mă ferchezuiesc. Apă care fusese aruncată asupra noastră fusese folosită la fierful orezului pentru prânzul cuiva. Era lipicioasă și cleioasă și mirosea dezgustător. Ducându-mi o lăbuță la față, am simțit o umezală acolo unde intrusul mă gheruise – din fericire, datorită blâniștei mele dese nu fusesem rănită mai grav.

Câteva minute mai târziu, am urcat scările spre apartamentul pe care îl împărțeam cu Sfîntia Sa. De obicei, era inundat de căldură și bunătate, dar azi camerele erau tăcute și în semiîntuneric, căci Dalai Lama era plecat în călătorie. și aveau să mai treacă câteva zile până la întoarcerea sa.

În acea seară am stat pe pervaz, privind amurgul care se aşternea peste Namgyal, cu ochii ăştinşi asupra luminii verzi care ardea la capătul tarabei domnului Patel, şi mi-a părut tare, tare rău pentru mine.

Sfîntia Sa a revenit acasă câteva zile mai târziu şi viaţa şi-a reluat cursul firesc. Sosind spre sfârşitul dimineaţii, Dalai Lama abia avusese timp să mă salute, că Oliver era deja în biroul său, gata să-i facă o prezentare scurtă a oaspeţilor care aveau să sosească la prânz în mai puţin de o oră.

Subiectul întrunirii din acea zi era „Dharma în era digitală”, unul fascinant dacă nu aveai alte lucruri mai presante care să te preocupe. Or eu aveam unul.

În primul rând, acea ambuscadă extrem de neplăcută cu motanul mă răvăşise rău – nu mai fusesem vreodată ameninţată de vreo pisică. Mănăstirea Namgyal nu era un teritoriu locuit de alte pisici, de aceea fusesese domeniul meu privat de când locuiam acolo. Apariţia unui motan care să se poarte de parcă era teritoriul lui era un lucru extrem de neplăcut.

Cea mai mare grija erau durerile ca un junghi pe care le resimteam ori de câte ori păseam. Începuseră, ameninţător, în ziua ambuscadei cu motanul. Şi cu fiece zi păreau mai rele. Vizitele la Himalaya Book Café deveniseră atât de chinuitoare, încât începusem să mă întreb dacă o vizită pentru calcanul în sos meunière merita efortul, dată fiind durerea resimţită la fiecare pas. Numai urcatul şi coborâtul scărilor apartamentului nostru deveniseră un exerciţiu sfâşietor.

Dar nu m-am îndoit nicio clipă că lucrurile aveau să se îmbunătăşească odată cu întoarcerea Sfîntiei Sale. În ce fel însă nu aveam nicio idee. Dar aveam nevoie să petrec puţin timp de calitate cu Dalai Lama. Doar noi doi.

Starea de spirit din sufrageria lui Dalai Lama în răstimpul acelui prânz era aceeaşi ca întotdeauna când îi întâmpina pe oaspeţi, care răspundeau instantaneu luminii şi spontaneităţii sale, capacitaţii sale de a le inspira propria bunăvoiinţă. Guru din retelele sociale, neurocerchetători contemplativi, lama şi psihologi schimbau idei, în timp ce savurau o masă delicioasă pregătită în bucătăria din josul scărilor de către cele două femei care deveniseră o adevărată instituţie în gospodăria Sfîntiei Sale – volubila şi grandioasa doamna Trinci, chef de seamă, şi frumoasa ei fiică Serena.

Pe lângă Dalai Lama, cel mai mare fan al meu la Namgyal din cele mai timpurii zile ale vietii mele fusesese doamna Trinci. Italiană de origine, cu un simţ dramatic, braţele zuruindu-i de brăţări de aur, mă răsfăţase cu bunătăţi culinare delicioase, declarându-mă Cea Mai Frumoasă Fiinţă Care A Existat Vreodată, titlu de departe cel mai încântător, la care s-au mai adăugat multe altele de-a lungul timpului.

În urma unui infarct şi la sfatul doctorului ei, doamna Trinci venise la Dalai Lama pentru lecţii de meditaţie personale, devenind în timp o versiune a sa mai liniştită şi mai puţin frenetică – deşi nu mai puţin inimoasă. Atunci când fiica ei, Serena, se întorsese în Dharamsala, după ce lucrase ani întregi în cele mai renumite restaurante din Europa, doamna Trinci începuse să împartă

cu ea povara muncii ei ca bucătar şef al Sfinției Sale. Habar nu aveam pe atunci că, odată atrasă în lumea Serenei, aveau să iasă la iveală cele mai uimitoare revelații ale vieții mele.

Elegantă și grațioasă, cu părul lung și negru lăsat pe spate, încă de când am văzut-o prima dată pe Serena am fost captivată de energia ei plină de compasiune. În timp ce o ajuta pe mama ei să aibă grija de oaspeții de seamă ai lui Dalai Lama, devenise și co-manager la Himalaya Book Café, alături de patronul acesteia, Franc. Ne-am împrietenit pe dată și, de pe numeroase rafturi, unghere și stâlpi de poartă, am devenit martora poveștii ei de dragoste cu extrem de intelligentul și chipeseul om de afaceri indian pe care îl întâlnise la un curs de yoga – un bărbat a cărui modestie naturală a răinuit faptul că era în realitate maharajahul din Himachal Pradesh.

Serena se mutase cu Sid – prescurtarea de la Siddhartha – odată ce el renovase pentru ei o locuință colonială, din zona muntoasă. Întâmplarea a făcut ca această locuință să fie la mică depărtare de Mănăstirea Namgyal.

În timp, am devenit conștientă de o legătură puternică cu Sid, dar și cu Zahra, fiica sa în vîrstă de 17 ani – prima soție a lui Sid murise într-un accident de mașină cu mulți ani în urmă. Zahra locuia departe de casă, la internat, revenind acasă doar în vacanțe. Încă de când am dat cu ochii de Zahra am adorat-o și mi-a plăcut să-mi petrec timpul în casa lor.

Și de data aceasta, ca la toate întâlnirile de prânz ale lui Dalai Lama, propriile pofte nu mi-au fost ignorante. Șeful de sală Kusali a adus un mic

bol la locul meu de pe pervaz. Masa de azi constă într-o caserolă cu cel mai delicios sos gros. În timp ce îl lipăiam zgomotos cu poftă, mai mulți directori din Silicon Valley m-au privit amuzăți. Și Sfântia Sa se uitase la mine de mai multe ori în timpul mesei, dar cu o expresie diferită. Deși nu petrecuseră prea mult timp împreună de când se întorsese, părea să simtă că nu eram tocmai bine.

Terminându-mi masa, mi-am spălat față – chiar și dichisitul devenise dificil din pricina lăbuțelor atât de dureroase – și m-am aşezat, așteptând ca întâlnirea să ia sfârșit. Mă simțeam un pic mai bine acum, că aveam burta plină de mâncarea delicioasă a doamnei Trinci.

Dar încă Tânjeam după clipa în care aș fi fost doar eu cu Dalai Lama.

În cele din urmă, Tenzin și Oliver i-au condus pe oaspeți, care erau pregătiți de plecare. Sfântia Sa îl rugase deja pe Dawa să le transmită complimentele sale bucătarilor și să-i invite sus pentru a le putea mulțumi personal, gest care devenise o tradiție încântătoare. Nici nu plecase să bineoaspeții, că Dawa s-a și întors cu un mesaj.

– Doamna Trinci a plecat deja, Sfântia Voastră, anunță el.

– Și Serena?

– Spune că doar a ajutat-o pe mama ei, așa că nu își poate asuma meritele pentru această masă. Și știe că ați fost plecat multă vreme, așa că își dă seama că sunteți foarte ocupat.

Dalai Lama dădu din cap. Nu era nicidecum prima dată când o invitație de mulțumire fusese refuzată, chiar și în cel mai diplomatic mod. Timp de câteva clipe Sfântia Sa rămase în scaunul său

cu o expresie gânditoare – oare înțelegea ceva ce mie îmi scăpa? – și apoi se uită direct spre mine. Ridicându-se, zise:

– Cred că ar trebui să mergem să-o vedem, nu-i aşa, Leu de Zăpadă?

În timp ce se îndrepta spre ușă, am sărit jos de la locul meu, pregătindu-mă pentru durerea inevitabilă a aterizării. Am străbătut împreună apartamentul și apoi corridorul care trecea pe lângă asistenții săi. Am încercat din răsputeri să umblu normal, deși fiecare pas era mai dureros ca niciodată. Era o adevărată tortură să calc mai ales pe labele din spate.

Am coborât pe scări, apoi am luat-o de-a lungul unui corridor, spre bucătăria VIP: Sfinția Sa se opri în prag, privind-o pe Serena trebăulin. Prânzul de azi fusese pregătit și servit, dar acum se planifica un altul, pentru o vizită a lui Aga Khan peste numai trei zile, ceea ce era cauza unei asemenea agitații. Serena deschidea dulapuri, verifica conținutul lor, consulta o listă, scria ingrediente de care era nevoie și cerceta rafturile frigiderului. Era atât de preocupată, încât trecu ceva timp înainte să-și ridice privirea și să-și dea seama că nu era singură.

– O! Sfinția Voastră!

În timp ce-și împreună mâinile la piept, se înroși la față.

– Draga mea Serena!

Dalai Lama se îndrepta spre ea și o îmbrățișă. Privind în jos, Serena mă zări la picioarele Sfinției Sale.

– Și văd că și mica Rinpoche a coborât, observă ea, în timp ce se eliberau din îmbrățișare.

– Masa a fost minunată! o privi Dalai Lama cu atenție.

– Mulțumesc!

– În special felul principal.

– Stroganoff vegetarian. Sosul face totul.

Cu părul lung ascuns sub boneta de chef și fără urmă de machiaj, această Serena părea foarte diferită de cea care întâmpina clientii la Himalaya Book Café sau care își conducea afacerea cu pachete de mirodenii din biroul de deasupra cafenelei. Dar astăzi chipul ei trăda o tensiune, o preocupare îi întuneca privirea.

– Nu sunt niciodată prea ocupat să te văd, zise Dalai Lama. Dar poate că tu ești prea ocupată pentru mine?

Pe chip i se amestecau umorul cu grija.

Sfinția Sa o știa pe Serena de când era o fetiță. Doamna Trinci, care rămăsese văduvă de Tânără, o aducea să-și facă temele pe băncuța din bucătărie, în timp ce ea pregătea mesele. În acele vremuri de început, mult înainte să-mi fac eu apariția, mi se spusese cum Serena fusese atrasă spre Dalai Lama, și că acesta devenise o figură paternă pentru ea.

În ciuda faptului că-și petrecuse peste zece ani în Europa, croindu-și propriul drum în lume, atunci când a revenit la Dharamsala, legătura ei cu Sfinția Sa era la fel de puternică ca oricând. Erau ca o familie și, pentru că Dalai Lama îi cunoștea fiecare expresie, Serena încerca acum să-i evite privirea.

– Îmi pare rău, Sfinția Voastră, nu vreau să vă supăr.

El ridică din umeri, arătând că nu era cazul.

Concentrându-se din nou asupra listei și asupra dulapurilor, ea recunoșcu în cele din urmă:

- Sunt destul de stresată zilele astea.
- Prânzul cu Aga Khan? întrebă Dalai Lama.
- Serena respinse imediat sugestia.
- Nu, n-are nimic de-a face cu asta.
- Și își mută privirea, oriunde altundeva, dar nu spre el. Apoi, mușcându-și buza, zise oarecum rezervată:
- E vorba de afacere.
- Te ține foarte ocupată? întrebă Sfinția Sa, pe un ton compătimitor.
- Nu destul de mult, îi aruncă ea o privire. După cum știți, la început a fost înfloritoare. Ne-am dublat profitul în primii trei ani, însă acum ne-am împotmolit.

Ideea cu pachetele de condimente apăruse atunci când turiștii au întrebat despre sosurile delicioase, marinatelor și condimentele care le făceau mâncărurile pregătite la Himalaya Book Café atât de irezistibile. Consultându-se cu bucătării rezidenți ai cafenelei, frații nepalezi Jigme și Ngawang Dragpa, Serena concepuse modalități de a face pachete cu amestecuri de condimente care puteau fi livrate global prin comandă poștală. Atunci când Sid a deschis calea către producători de condimente locali cu prețuri de angro, brusc aveau o afacere.

Un brand frumos și un serviciu de livrare eficient au făcut din Himalaya Book Café un loc cunoscut în toate cele patru colțuri ale lumii. Și după ce Sid și Serena s-au căsătorit acum doi ani, au decis ca toate profiturile din afacere să fie

utilizate ca sprijin oferit tinerilor în pregătirea necesară găsirii unui loc de muncă.

– Ești îngrijorată pentru copii? întrebă Dalai Lama.

– Sunt atât de mulți! își ridică vocea Serena. Și au ajuns să depindă de noi. Suntem ultima lor șansă!

Într-o clipă devenise la fel de pasională ca doamna Trinci – o asemănare la care fusesem martoră adesea.

– Iar vânzările... au scăzut! zise ea emfatic. Ne-am întors acolo unde eram acum un an. Ba chiar cu un an și jumătate!

Neputând să se liniștească, se îndreptă cu pași mari spre celălalt capăt al bucătăriei ca să-și ia geanta. Un gest inutil de altfel, căci o aduse înapoia, trântind-o lângă listă.

– Nu doar un lucru ne afectează afacerea, ci mai multe, fulgerără ochii ei întunecați. Lipsa de entuziasm a clienților, competiția masivă. Suntem expulzați prin lege de pe anumite piețe. Numai săptămâna trecută a apărut o nouă lege a biosecurității și ne-am pierdut toți clienții din Australia.

Își ridică palmele în sus.

– Peste noapte!

Mi-am ridicat privirea spre Dalai Lama. Nu era Serena pe care o știam. Nu-mi mai văzusem prietena – al cărei nume păruse întotdeauna atât de potrivit – într-o asemenea stare. Observându-l pe Sfinția Sa, am simțit că înțelesese mult mai mult decât ceea ce-i spusese Serena. Și pentru prima dată am avut o bănuială că poate există un motiv mult mai profund pentru frustrarea ei.